

ВАНЬКО

Його ми побачили на греблі ставка, під великою дуплистою вербою. Спустивши до води босі, посірілі від "курчат" ноги, він часто вимахував довгим прутом з прив'язаною до нього суровою ниткою.

На ньому були замалі вже штанці, збляклі від сонця та часу, подерта на ліктях синенька сорочка і бриль без дна, зате з широкими крисами. Діловито підшморгуючи кирпатим носом, хлопчина завзято хвиськав по воді довгою ниткою.

— Він рибку ловить? — запитав у мене брат, дивлячись круглими оченятами на воду.

Хлопець ще заповзятіше замахав лозиною.

— Нічого він не ловить! — голосно заперечив я.

— Ні, ловлю, — відповів незнайомец хрипким баском. — Я вчора отаку-о впіймав! — якомога ширше розвів він руки. — Вона я-ак учепиться зубами!..

Зацікавлені, ми підійшли до нього, посідали на греблі. Внизу, наче в зеленому дзеркалі, відбилися наші обличчя, і було дуже цікаво і трохи страшно — ану ж упадем! Там жили веселі плотвички і великі вусаті соми, відлежувалися в намулі ледачі карасі і повзали страшні, схожі на гадюк, в'юни; а ще далі, аж на середині ставу в найглибшій ковбані, сидів схожий на величезну корягу дід-водяник. Нам дуже хотілося, щоб хлопчина впіймав рибину, і ми сиділи, принишкли, не відриваючи очей від води.

Сиділи довго, доки хлопчина, хвисьнувши востаннє, не сказав:

— Немає риби. Поховалася. То, мабуть, грім буде. І задер до неба голову.

Ми теж подивилися вгору, і хоч небо було чисте, все ж той грім здався досить ймовірним.

— А то нащо? — запитав я, показуючи на вузол на кінці нитки.

— Ги, дурний! То ж щоб риба не обшморгнулася! — пояснив хлопчина. — Ось приходьте завтра, будемо рибу ловити.

Другого дня ми вже втрюх завзято вимахували лозинами, хвиськали нитками по воді. Риби не навудили, зате подружилися з Ваньком.

Дивний хлопець був той Ванько. Досить було мені чи братові згадати маму, як він одразу ж перебивав нас розповіддю про власну матір.

— Це мама дала, — казав я, частуючи товариша шматочком цукру.

— А моя мати отаких-о пирогів напекла! — розводив руками Ванько. — Та смачні-пресмачні!

— А нам не приніс! — з докором мовив я.

— Бо я їх зразу ж їдаю, — зітхав Ванько. — Бо мати каже, щоб я більше їв...

— Дивіться, які мені мати нашила, — хвастався він червоними латками на ліктях. — Вона мені каже: "Скидай, Ванько, сорочку, я тобі полатаю..."

— Тебе мати не сварить? — цікавився я.

— Ні, — крутив головою Ванько.

— І не б'є?

— Ні.

— А коли чашку розіб'єш?

Вчора ми з братом пили молоко і, зчубившись, розбили чашку. Нам таки добре перепало од мами.

— І тоді не б'ється! — твердо відповів Ванько. — Моя мати найкраща у світі!

Хоч нам і важко було погодитись з останнім твердженням товариша, однак дивуватися такій незвичній мамі була неабияка причина.

Якось Ванько прийшов до нас, і ми довго гралися вдома. Коли ж за дверима почулися знайомі кроки і залунав наймелодійніший для нас мамин голос, я і брат наввипередки кинулися до неї. Схилившись до нас, мама усміхалася люблячими очима, ласкаво запитувала, чи ото вже так ми скучили за нею, і я, сповнений гордощів за свою маму, переможно оглянувся на Ванька.

Він сидів, зіщулений, міцно стуливши губенята, і не відривав од нас потемнілих, ревнивих очей. Зустрівшись з моїм поглядом, Ванько скривився, зірвався на ноги, вибіг із хати.

Я знайшов його аж на греблі, під отією вербою, де ми колись ловили рибу. Уткнувшись обличчям у широкий стовбур, як у мамину спідницю, Ванько тихенько плакав...